

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/682/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213208112
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2213208112.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci žalobcu: JUDr. Margita Hrivňáková, správkyňa úpadcu: AJG s.r.o. v konkurze, Landererova 1, Bratislava, proti žalovanému: Y. N., nar. XX.XX.XXXX, L. XX, R. P., zastúpený advokátskou spoločnosťou: SVITOK a spol. s r.o., Tomášikova 23/C, Bratislava, o zaplatenie 32.198,10 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 10C 196/2013-52, zo dňa 5. decembra 2013 vo výrokoch I. a III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých výrokoch I. - vo vyhovujúcej časti a III. - o povinnosti zaplatiť súdny poplatok p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 484,72 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobcu.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 32.198,10 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 30.04.2012 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku, čo do uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol a výrokom III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 1.931,50 eur Slovenskej republike na účet Okresného súdu v Dunajskej Strede do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 46 zákona o konkurze, § 558 a 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) vecne odôvodnil tým, že výsledkami vykonaného dokazovania v tejto veci bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný uznal dlh v zmysle § 588 OZ voči veriteľovi AJG s.r.o., Landererova 1, 811 09 Bratislava, IČO: 35 885 831 dňa 19.04.2007. Jedná sa o uznanie, ktoré sa uskutočnilo písomnou formou. Toto uznanie spĺňa aj dve obsahové náležitosti podľa § 558 OZ, teda je v ňom výslovne uvádzaný právny dôvod dlhu a aj jeho výška. Od tohto uznania teda začala plynúť desaťročná premlčacia doba v zmysle § 110 ods. 1 OZ. V tomto uznaní dlhu jednoznačne sa uvádza, že časť pohľadávky vznikla z titulu bezdôvodného obohatenia dlžníka vo výške 2.601.720,- Sk a časť z titulu škody, ktorá vznikla veriteľovi ako rozdiel cien vyplatených dlžníkovi a novým vlastníkom, čo predstavuje sumu 368.280,- Sk. V uvedenom uznaní dlhu sa zároveň dlžník, teda žalovaný zaviazal uhradiť veriteľovi časť dlhu vo výške 2.000.000,- Sk, najneskôr do 7 dní odo dňa podpísania tejto dohody, teda dohodli sa v lehote do 7 dní iba na čiastočnom plnení. Z § 110 ods. 1 OZ vyplýva, že ak právo dlžník písomne uznal, čo do dôvodov i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty. Zákon

teda nevyučuje, že účastníci si nedohodnú lehotu na plnenie a plniť sa bude na základe výzvy dlžníka v rámci desaťročnej premlčacej lehoty.

Prvostupňový súd je toho názoru, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 79/2005 týkajúci sa § 558 OZ na tento konkrétny prípad nie je možné aplikovať. V tomto rozhodnutí sa síce uvádza, že okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ) je k jeho platnosti treba písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky. Zároveň poukazuje na to, že v prejednávacom prípade úmysel účastníkov smeroval k uzavretiu dohody o spôsobe vyporiadania majetkového podielu, ktorá nadväzovala na oznámenie o výške vyčíslených majetkov, majetkových podielov podľa schváleného transformačného projektu. Pokiaľ by mala byť uvedená dohoda interpretovaná ako uznanie dlhu, musel by v nej byť obsiahnutý jasný prejav vôle uznávajúceho dlžníka smerujúci k uznaniu dlhu. Tieto náležitosti uvedená dohoda nespĺňala, lebo žalovaný v nej síce potvrdzuje, že žalobcom 1/ a 2/ vydá podľa transformačného projektu vypočítané majetkové podiely z transformácie v celkovej výške, nevyjadruje však vôľu uznať túto čiastku ako svoj dlh voči žalobcom. V tomto prípade úmysel účastníkov smeroval k uzavretiu dohody o spôsobe vyporiadania majetkového podielu, naopak v tejto konkrétnej veci podľa § 558 OZ žalovaný písomne uznal svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, ktorý v čase určenia trval. Toto uznanie sa uskutočnilo písomnou formou a okrem toho spĺňa aj dve obsahové náležitosti, ktoré spĺňať má, teda je v ňom výslovne uvádzaný právny dôvod dlhu a aj jeho výška.

Výsledkami vykonaného dokazovania vzhľadom na vyššie uvedený skutkový a právny stav veci prvostupňový súd dospel k tomu záveru, že žaloba je dôvodná a vyhovel jej čo do základu a čiastočne čo do uplatneného úroku z omeškania. Žalobca žiadal od žalovaného zákonný 9%-ný úrok z omeškania ročne od 30.11.2011, pričom bližšie neuviedol, z akého dôvodu od toho konkrétneho dátumu úrok z omeškania uplatňuje. Je zrejmé, že 21.11.2011 bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Bratislava I. 3K 61/2011 konkurz na majetok dlžníka (veriteľa) AJG s.r.o., Landererova 1, Bratislava. Súd priznal úrok z omeškania od 30.04.2012 po tom, ako uplynula lehotu na plnenie na základe prvej výzvy, ktorú žalobca realizoval vo vzťahu k žalovanému, dňa 23.04.2012 a vo zvyšku, čo sa týka uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol.

Žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadcu AJG s.r.o., v konkurze Bratislava bol oslobodený od súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 2 písm. m) zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch v platnom znení. Podľa zákona o súdnych poplatkoch č. 71/1992 Zb. v platnom znení podľa § 2 ods. 2 cit. zákona ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu a to v celom rozsahu a navrhol rozsudok zmeniť tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanému náhradu trov konania. Ako odvolacie dôvody uviedol, že konaním došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Po citácii § 558 OZ a poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 79/2005 odvolateľ uviedol, že v uznaní dlhu sa žalovaný zaviazal žalobcovi uhradiť časť dlhu vo výške 66.387,84 eur/2.000.000,- Sk, vyjadrenie prísľubu zaplatiť zvyšnú časť dlhu vo výške 32.198,10 eur v uznaní dlhu absentuje a to z toho dôvodu, že účastníci majú v úmysle danú sumu získať na základe zmluvy o spolupráci. Podľa odvolateľa uznanie dlhu spĺňa náležitosti § 558 OZ len v prípade sumy 66.387,84 eur a v prípade sumy 32.198,10 eur chýba vyjadrenie prísľubu a tým pádom neobsahuje všetky zákonom požadované náležitosti § 558 OZ a preto k uznaniu dlhu vo výške 32.198,10 eur ani nedošlo. Odvolateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 173/2011 v ktorom sa uvádza „dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že pre vznik účinkov uznania dlhu ako jednostranného právneho úkonu dlžníka adresovaného veriteľovi, vyplývajúci z § 110 ods. 1 OZ, tento právny predpis § 558 (upravujúcim uznanie dlhu) nevyžaduje, aby sa dlžník v uznávacom prejave zaviazal na plnenie, ale stačí, že z obsahu písomného prejavu je zrejmé, že si je svojej povinnosti vedomý“. Z predmetného uznania dlhu nie je zrejmá vedomosť, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 32.198,10 eur, je zrejmá len povinnosť na zaplatenie dlhu vo výške 66.387,84 eur, ktorú aj žalovaný zaplatil. Z tohto je zrejmé, že nemohlo dôjsť k uznaniu záväzku podľa § 110 ods. 1 OZ, lebo z písomného prejavu žalovaného je zrejmá len povinnosť zaplatiť časť dlhu vo výške 66.387,84 eur. Zaplatenie sumy 32.198,10 eur nie je z daného prejavu zrejmé, chýba vedomosť o danej povinnosti. Keďže nedošlo k splneniu zákonom stanovených obsahových náležitostí uvedených v § 558

a 110 ods. 1 OZ, ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. Keďže nedošlo k uznaniu dlhu, nemohlo ani dôjsť v zmysle § 110 ods. 1 OZ k založeniu plynutia novej desať ročnej premlčacej doby. Premlčacia doba sa riadi podľa § 106 ods. 1 a 107 ods. 1 OZ, žalovaná suma, ktorá má predstavovať nárok z titulu bezdôvodného obohatenia resp. náhrady škody, táto pohľadávka bola už v čase podania žaloby v tejto veci premlčaná.

Žalobca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu sa vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu, navrhol rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 968,84 eur. Podľa názoru žalobcu žalovaný uznaním dlhu zo dňa 19.04.2007 určite, jasne a zrozumiteľne uznal právo veriteľa, čo do dôvodov i čo do výšky v celkovej sume 98.585,94 eur/2.970.000,- Sk a prejav vôle je platný podľa § 37 ods. 1 OZ. Keďže došlo k vyhláseniu konkurzu na majetok dlžníka uznesením Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 3K 61/2011 zo dňa 21.11.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 29.11.2011, došlo k zosplatneniu všetkých dovtedy nesplatených pohľadávok úpadcu, splatnosť časti uznaného dlhu vo výške 32.198,10 eur nastala dňa 29.11.2011. Žalovaný vo svojom odvolaní poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 79/2005, ktorý sa však netýka nášho prípadu. Odvolateľ celú situáciu z rozhodnutia NS SR č.k. 6Cdo 173/2001 prekrútil, keď potvrdil, že jeho povinnosť zaplatiť sumu 66.683,84 eur si je vedomý a o zvyšku dlhu 32.198,10 eur si nebol vedomý. Žalobca považuje za nepoctivé zo strany žalovaného uznať dlh čo do dôvodu a výšky a následne tvrdiť, že si nebol vedomý svojej povinnosti plnenia. Dal do pozornosti, že žalovaný časť dlhu zaplatil a to v lehote určenej v uznaní a teda v tom čase toto uznanie považoval za platné, v súčasnosti sa však bránil, že ide o absolútne neplatný právny úkon. Vzhľadom na kvalifikované uznanie práva došlo aj k prerušeniu premlčacej doby tak, ako to predpokladá § 110 ods. 1 OZ.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutých výrokoch, vo vyhovujúcej časti a o povinnosti zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania, vecne správny.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol výrok, ktorým prvostupňový súd vyhovel žalobe a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 32.198,10 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% od 30.4.2012 do zaplatenia a výrok, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 1.931,50 eur na účet Okresného súdu v Dunajskej Stredě.

Odvolateľ v podanom odvolaní uplatňuje odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám, uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Ide o také vady konania alebo rozhodnutia, ktoré majú za následok zrušenie prvostupňového rozhodnutia. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia i konania, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo dospel k záveru, že v konaní sa nevyskytli také vady, ktoré by boli dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 O.s.p., preto odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. nie je daný.

Odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko dáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. spočíva v nesprávnych skutkových zisteniach a týka sa skutkových zistení, na základe ktorých súd posúdil vec po právnej stránke a ktoré sú nesprávne v tom zmysle, že nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 až § 135 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, príp. vtedy, ak z preukázaných skutočností vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo. Vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p.; t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu a ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, aby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo, žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne aby výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. alebo, aby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že nie sú tu dôvodne uplatnené ani ďalšie odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.

Odvolací súd konštatuje, že vecne správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). K dôvodom odvolania odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa ustálenej judikatúry uznanie práva je kvalifikované ako jednostranný písomný právny úkon, ktorého obsahom je uznanie práva s uvedením: a) dôvodu existencie práva a b) výšky plnenia. Z uvedeného vyplýva, že podstatnou náležitosťou uznania dlhu nie je uvedenie lehoty na plnenie, má význam iba pre určenie začiatku plynutia premĺčacej doby. Ak lehota na plnenie nie je uvedená, premĺčacia doba začína plynúť odo dňa uznania dlh, ak je však uvedená, odo dňa uplynutia lehoty na plnenie.

Pokiaľ ide o uznanie práva čo do dôvodu, nemusí byť tento dôvod vždy v listine obsahujúci uznanie práva výslovne uvedený, ale musí byť jednoznačne dovoditeľný. Rovnako tak uznanie práva čo do jeho výšky musí byť vyjadrené tak, aby výška bola objektívne určiteľná. Pretože uznanie dlhu je právnym úkonom pre ktorý pod sankciu neplatnosti je stanovená písomná forma, musí byť určitosť prejavu vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky dané obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný; nestačí, že dlžník, ktorý jednostranný právny úkon urobil prípadne veriteľ, ktorému tento úkon je adresovaný, bol jasný ako dôvod uznávaného dlhu, tak jeho výška, nie je to však poznateľné z textu listiny. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a takýto prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodne pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu možno síce vykladať prostriedkami gramatickými, logickými či systematickými, interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka však nemôže nahrádzať, či meniť už urobené prejavu vôle.

Občiansky zákonník v ustanovení § 558 OZ uvádza ako zabezpečovací inštitút uznanie dlh, ktorého znenie je však čiastočne odlišné od znenia ustanovenia § 110 OZ. Nejde však iba o slovnú odlišnosť, ale aj o odlišnosť prejavujúcu sa v jeho dôsledkoch. Pre platnosť uznania dlhu ustanovenie § 558 OZ taktiež vyžaduje, aby dlžník v písomnosti uviedol, že uznáva dlh čo do dôvodu a výšky, za súčasného vyjadrenia záväzku, že tento dlh zaplatí. Na rozdiel od toho, ustanovenie § 110 OZ nevyžaduje v prejave na dosiahnutie účinkov premĺčania vyjadrenie záväzku, že osoba, ktorá uznala právo, dlh aj zaplatí. Uznanie práva podľa § 110 OZ má aj pri absencii prejavu, že dlh zaplatí, účinky predpokladané ustanovením § 110, teda má za následok desať ročnú premĺčaciu dobu. Uznanie dlhu, ako zabezpečovací prostriedok, má však aj ten dôsledok, že ak niekto písomne uzná, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky,

predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Uvedené má teda aj významné procesné dôsledky. V prípadnom spore je to dlžník, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať skutočnosť o neexistencii dlhu alebo jeho výšky. Na rozdiel od toho, ak pôjde len o uznanie práva podľa § 110 OZ bez záväzku (prísľubu) dlh zaplatiť, bude to mať účinky čo do dĺžky premlčacej doby a veriteľa bude zaťažovať dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať existenciu i výšku dlhu.

S písomným uznaním práva čo do dôvodu a výšky je spojený inštitút pretrhnutia premlčacej doby, ktorý je upravený v § 110 ods. 1 OZ. Platné uznanie práva z hľadiska behu a dĺžky premlčacej doby zakladá beh novej premlčacej doby v dôsledku pretrhnutia. Namiesto premlčacej doby, ktorá doteraz ubehla, začína plynúť nová desaťročná premlčacia doba odo dňa, keď dlžník uznal, respektíve od uplynutia lehoty na plnenie, je v certifikácii uvedená. Pretrhnutie premlčacej doby má za následok, že na premlčaciu dobu, ktorá uplynula do pretrhnutia premlčacej doby sa neprihliada, ale od jej pretrhnutia začne plynúť nová premlčacia doba.

Uznanie práva je jednostranný, adresný, hmotnoprávny úkon dlžníka, ktorý ku svojej platnosti okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právny úkon musí spĺňať náležitosti zakotvené v § 110 ods. 1 druhej vete OZ. Uznanie práva musí byť predovšetkým urobené v písomnej forme (§ 40 ods. 1 OZ) a musí sa týkať jeho dôvodu, ako aj jeho výšky. Zároveň musí spĺňať požiadavky určitosti a zrozumiteľnosti. Určitosť prejavu vôle uznať právo čo do dôvodu a výšky musí byť daná obsahom listiny, na ktorej je uznanie zaznamenané; inak povedané, dôvod a výška uznaného práva musí byť pre tretie osoby poznateľná z listiny. Vyjadrenie prísľubu dlh zaplatiť je esenciálnou náležitosťou iba uznania dlhu podľa § 558 OZ. Ak v písomnom prejave vôle dlžníka obsahujúcom uznanie dlhu čo do dôvodu aj výšky absentuje výslovný prísľub zaplatenia dlhu, je dôsledkom tohto úkonu iba pretrhnutie premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 druhej vety OZ; vyvrátiteľná právna domnienka trvania dlhu v zmysle § 558 OZ nenastane (pozri rozhodnutie NS ČR č.k. 28Cdo 2695/2013).

Odvolateľ argumentoval, že vyjadrenie prísľubu zaplatiť časť dlhu vo výške 32.198,10 eur v uznaní dlhu absentuje. Ako už bolo uvedené vyššie pre platnosť uznania dlhu ustanovenie § 558 OZ okrem iného vyžaduje, aby dlžník v písomnosti uviedol, že uznáva dlh čo do dôvodu a výšky, za súčasného vyjadrenia záväzku, že tento dlh zaplatí. Keďže v danom prípade vyjadrenie prísľubu dlžníka zaplatiť časť dlhu vo výške 32.198,10 eur v uznaní dlhu chýba, nejde o uznanie podľa § 558 OZ. Ustanovenie § 110 OZ nevyžaduje v prejave na dosiahnutie účinkov premlčania, vyjadrenie záväzku, že osoba, ktorá uznala právo, dlh aj zaplatí. Uznanie práva podľa § 110 OZ má aj pri absencii prejavu, že dlh zaplatí, účinky predpokladané ustanovením § 110 OZ, teda má za následok desaťročnú premlčaciu dobu. Vychádzajúc z uvedeného preto, ak v danom prípade uznanie neobsahuje vyjadrenie záväzku, že osoba, ktorá uznala právo, dlh aj zaplatí, uvedené má za následok desaťročnú premlčaciu dobu. Žalobca preukázal existenciu i výšku dlhu. Keďže došlo k splneniu zákonom stanovených obsahových náležitostí uznania dlhu, ide o platný právny úkon. Nakoľko lehota na plnenie v uznaní nie je uvedená, premlčacia doba začína plynúť odo dňa uznania dlhu. K platnému uznaniu dlhu došlo dňa 19.04.2007, premlčacia doba v trvaní desať rokov začala plynúť odo dňa uznania, žalobca podal na súd návrh dňa 24.04.2013, teda v rámci premlčacej doby.

So zreteľom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom vyhovujúcom výroku, vrátane osobitne odvolacími dôvodmi nenapadnutého výroku o povinnosti zaplatiť súdny poplatok, ako vecne správny s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní plne procesne úspešnému žalobcovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému žalovanému. Trovy odvolacieho konania predstavujú sumu 484,42 eur ako odmenu za jeden úkon) - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 28.3.2014 vo výške 476,38 eur + 8,04 eur režijný paušál, podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov. S poukazom na ust. § 149 ods. 1 O.s.p. odvolací súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi predmetnú náhradu trov odvolacieho konania na účet advokáta a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.